



בע"א 574-11-13 - סמר חנא נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 574-11-13 - סמר חנא נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 574-11-13

סמר חנא

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[05.12.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפניי בקשה "דחופה ובהולה לביטול או עיכוב הליכי עיקול ותפיסת מטלטלין וכן בקשה להישפט בגין דו"ח חניה" (להלן: "הדו"ח").

טענות הצדדים

כעולה מהבקשה והמסמכים שצורפו לה, המבקשת ידעה על הדו"ח, שפרטיו לא פורטו בבקשה, למצער מיום 13.2.08, עת קיבלה התראה לפני עיקול בגין אי תשלום הדו"ח.

המבקשת טוענת כי משנת 2008, עת פנה בעלה, עו"ד שאף מייצגה בהליך דנן, לקבלת מסמכים רלוונטיים מחברת הגבייה, לא הומצאו לה המסמכים הנדרשים ולא נעשה דבר מטעם המשיבות, עד ליום 21.10.13, בו הגיעה לביתה נציגת חברת הגבייה על מנת לבצע עיקול ברישום, שלבסוף לא בוצע בשל כך שהמבקשת לא שהתה בבית. לכן ביקשה המבקשת להורות על עיכוב הליכי הגביה תוך שהיא "שומרת לעצמה את הזכות לטעון טענות התיישנות כנגד אותו דו"ח".

לטענת המשיבה יש לראות את המבקשת כאילו הורשעה ונגזר עליה הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקשת לא העלתה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתה.

כעולה מטענות המשיבה ומהמסמכים שצורפו לתגובה, הדו"ח ניתן למבקשת ביום 22.9.01 והודעת תשלום הקנס נשלחה לה בדואר רשום ביום 13.12.01 לכתובתה הרשומה ומשכך העבירה לא התיישנה.



עוד טוענת המשיבה כי ביום 25.3.08 שלחה תגובתה לפניית המבקשת, בה פורטה דרישת החוב בגין הדו"ח, כי המועד להגשת בקשה להישפט חלף זה מכבר וכי מדובר בבקשה כללית, סתמית הנעדרת פירוט נדרש, אשר הוגשה תוך שיהיו ניכר ללא כל הסבר ומשכך יש לדחותה. הכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק. אין חולק כי דבר קיומו של הדו"ח מושא הבקשה היה ידוע למבקשת לכל המאוחר בראשית שנת 2008. סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד") קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

סעיף 230 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו". שבתי ועיינתי בבקשת המבקשת בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישבה המבקשת בחיבוק ידיים מאז 2008 ועד היום, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. לו אכן פנתה המבקשת למשיבות בבקשה לקבל מסמכים ולא נענתה על ידן (טענה המופרכת נוכח נספח ג' לתגובת המשיבה ממנו עולה כי מלוא המידע, לרבות מסמכים, הומצא למבקשת עוד בראשית שנת 2008), נשאלת השאלה מדוע לא פנתה כבר אז לבית המשפט בבקשות מתאימות?

המבקשת אמנם ציינה בבקשה כי היא "שומרת לעצמה את הזכות לטעון להתיישנות", אולם לא פרטה טענותיה ועל כן לא מצאתי בדברים נימוקים מיוחדים שיש בהם כדי להיעתר לבקשה. באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...). משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".



וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדגר נ' מ"י (27.1.10) שם נקבע:
"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בציינו:
"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".
באשר לטענות המבקשת לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

כי כך, ומשהמבקשת לא הסבירה השהיו בפנייתה לבית המשפט, אני דוחה הבקשה.
המשיבה רשאית לחדש הליכי הגבייה בגין הדו"ח.
המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' טבת תשע"ד, 05 דצמבר 2013, בהעדר הצדדים.